

Bukáné Zakar Zsuzsanna (Debrecen-Ebes-Szepes)

**Lekció:** ApCsel 2,37-41

**Előima:** *Mennyei Atyánk, Megváltó Krisztusunk! Hálatelt szívvel köszönjük meg, hogy kiárasztottad Szent Lelkedet reánk. Köszönjük, hogy a Te Lelked vezet és pártfogol bennünket. Köszönjük, hogy indított ma is a Lélek ide, a Te házába. Vágyakoztunk utánad, az Élő Isten után. Köszönjük, amikor éhezünk és szomjazzuk a Te igazságodat és Te megelégtet bennünket. Könyörgünk Hozzád, add ma is önmagadat Igédben, szólj hozzánk.*

*Megvalljuk, hogy érezzük a magunk kicsinységét, méltatlan voltát, és tudjuk, hogy mindenben szükségünk van Rád.*

*Hisszük, hogy ha Te szólsz az ige eljut nemcsak az értelmünkig, de a szívünkig is. Hadd éljük át a mai ünnepen, Pünkösdi szent ünnepén mindezt. Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket. Ámen.*

**Textus:** ApCsel. 2,42

**„Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.”**

**Szeretett Testvéreim, Kedves Gyülekezet!** Mindenekelőtt boldog születésnapot kívánok! Kinek? Magunknak kívánom a boldog születésnapot, hisz ma mindnyájunkat érint, mert a Pünkösdi az **egyház születésnapja**.

Hallottuk az igét: Pünkösdkor Péter kiáll a nép elé, elmondja az első alap prédikációt Jézusról, a haláláról, a feltámadásáról, és a sokaság, aki hallja a maga nyelvén Péter üzenetét, szíven találva érzi magát, 3000 ember Krisztus követővé válik s megszületik az egyház. 3000 lélek akik – és ez már

a mi utunk – nem azért hisznek, mert csodát láttak Jézustól, mert látták őt, hallották személyesen. Azért hisznek, mert kiáll egy tanítvány, kiállnak a tanítványok és elmondják, hogy kicsoda Jézus.

Azóta is ez az egyháznak az útja, hogy nem test szerint ismerjük Jézust, hanem úgy kapjuk a hitet, az istenismeretet, hogy valaki beszél róla. Akkor 3000 lélekkel megszületik az egyház, a tanítványok bizonyágtétele nyomán. Ehhez kellett a Léleknek az ereje. Mert ha nincs a Szentlélek, akkor hiába beszél az ember, az Úrról, a hallgató nem érti, mit jelent. Ma is sok ember van így. Ha nem jön a Lélek, aki megadja az értelmet, akkor hiába tesz bizonyágot az ember. De, ha érezzük, hogy születésnaposak vagyunk ma, akkor már jó úton járunk, ha tudjuk, és belülről is érezzük ezt: mi vagyunk az egyház itt és most.

Ha végig gondoljuk, van ebben valami csodálatos dolog: 2000 éve létezik az egyház. Nem azért, mert olyan kiváló emberek, mindig olyan jó döntéseket hoztak. Sokszor épp a rossz döntések ellenére létezik az Egyház. Azért létezünk, mert Isten lelke élte, és azt akarja, hogy legyen egyház. Én boldog születésnapot kívánok magunknak, ha érezzük ennek a mondatnak a súlyát és készek legyünk tovább gondolni az igét, ami előttünk van, hiszen a keresztyén élet lényege van előttünk egy mondatban. Mit jelent keresztyénnek lenni? Hogyan kell keresztyénnek lenni? Előttünk van a tengely, amire felépül a keresztyén életnek, a Krisztuskövetésnek a lényege. Kiviláglik előttünk, hogy hogyan és miképpen kell élni az életünket. Egy olyan lehetőség van előttünk, amit Isten Szent Lelke kínál nekünk Pünkösdi ünnepén, hogy megértsük az ő szavát.

Volt ebben az egy mondatban egy nagyon-nagyon fontos szó: kitartóan. Ezt a jelzőt érdemes figyelembe venni magunkra nézve, mert ez a kitartóan jelző jellemzi azt, ahogyan a keresztyén gyülekezetnek élnie kell.

Kitartónak lenni, nem könnyű dolog, holott Isten mindig kéri a kitartást az ő népétől. A teljes Szentírás üzen erről: kitartóan várni Isten ígéreteinek a beteljesedését. Azt mondja ez az egyetlen egy mondat, ami előttünk van, hogy négy dologban kell kitartónak lennünk. Négy dologban volt ott kitartó

ez a 3000 ember, az első gyülekezet és azóta is ez a keresztyén életnek az alapja, a tengelye, az a négy dolog, amihez kínálja minékünk Isten az ő Szent Lelkét, a vezetését.

**1. Kitartás az apostoli tanításban.** Szépen hangzik ez, hogy apostoli tanítás, de tudjuk-e hogy mit jelent? Szerintem igen. Azt, amiről már volt szó röviden. Hogy ez a 3000 ember nem azért jutott hitre, mert csodát látott Jézustól. Egy prédikáció révén, által jutottak hitre, s ez a prédikáció nem volt más, mint az apostoli tanítás. Azt mondta el Péter, amit látott. És itt van jelentősége annak, hogy ismerjük a Szentírást, hogy tudjuk, szemtanúk által lett leírva mindaz, ami Jézussal történt. Szemtanú volt Máté, Jézus tanítványa, ott volt, átélte mindent. Szemtanú volt János, a legfiatalabb, a leghosszabban élő, a legtöbb mindent ő látta, hosszú élete során meg is tapasztalta. Szemtanú volt Márk is, hiszen ott volt fiatalon, mikor Jézust elfogták, ő volt az a fiatalember, aki az ingét hátrahagyva, mezítelenül futott el Nagycsütörtökön a Gecsemáné kertből. Márk mögött Péter áll, mert arra építi Márk az evangéliumát, amit Péter elmondott neki, a saját maga által megélt történetekről. Lukács, a görög orvos személyesen nem volt szemtanú, de ő volt az az „oknyomozó riporter”, aki visszament a helyszínre és minden szemtanút felkeresett. Mert az események után 30 évvel még éltek a szemtanúk és le is írja az evangéliuma elején, hogy csak azt írtam le, amit hiteles tanúk állítottak és bizonyítottak. Csak azt írtam le, amiről meggyőződtem, hogy az igaz.

Apostoli tanítás? Mindaz, ami benne van az evangéliumokban. Erről beszél már Péter is, az első pünkösdőn, és erről szólnak az igehirdetéseink mind, ezt kell megismerni. Az igének ereje van. Az ige nem romlik el. Ez nem olyan, mint az a fülbesúgós játék, hogy elindul az elején, súg a másinak valamit, és mire a sor végére ér, már egészen más jön ki, és ezen kell nevetni. Az Isten ígéjére pont az ellentétje igaz ennek: leírták az evangélisták és azóta is az van leírva, mert ez a hiteles, ez az apostoli tanítás, ez az az ige, ami kőszálként megáll, ahogy Luther megírta az énekében és megszágyenül, aki bántja, mert ez Istennek az örök igazsága. Nem változik. Ezért tudhatjuk pontosan, hogy kicsoda az Isten. A kérdés,

hogy fontos-e nekünk, hogy értjük-e, hogy átéljük-e, hogy van-e a szívünkben vágyakozás az apostoli tanítás iránt. Tudjuk-e azt, amit a tanítványok tudtak, hogy kitartóak vagyunk-e mindebben, hogy megértsük az Isten ígét és a tanítását.

Isten ígéje valóban megszólal. De melyik ige szólal meg? Az, amelyik felé odafordítjuk fülünket, a szívünket, amit megismerünk. Az az ige sosem fog megszólalni, amit nem ismerünk. Isten abban az ígében szólal meg, amit ismerünk, megértünk, amit hallunk, amit befogadunk, amit hiszünk a szívünkben és hiszünk a gondolatainkban.

**2. Kitartóan a közösségben.** Az egyháznak fontos, kiemelt feladata, lényege, a közösség. És a közösségnek az az értelme – legyen szó akár minimális közösségről, akár a házasságról, családról, de a gyülekezetről is – az a lényege a közösségnek, hogy az közös, és a közösbe mindenki beletesz, és a közösből mindenki kivehet. Ma mit várnak el az egyháztól általában? Szeretnének kivenni belőle! Sokan szeretnék megmondani, hogy mit csináljon az egyház, mindenkinek van erről véleménye. Ma az egyházat szolgáltató egyháznak akarják látni nagyon sokan. Ezek mindig kívülállók véleményei, akik tudják, hogy mit kellene csinálni az egyháznak, de ők maguk nem tesznek bele semmit a közösbe, csak azt gondolják, hogy mindenkinek joga van kivenni belőle. Ezen szoktak házasságok, emberi kapcsolatok is tönkremenni, hogy valaki semmit sem tesz be a közösbe, mindig csak kivenni akar. Mert azt gondolja, hogy jogom van ahhoz, hogy törődj velem, jogom van ahhoz, hogy megtegyed nekem azt, amit én kérek, de a másik irányba nem működnek a dolgok.

A közösség arról szól, hogy mindenki hozzájárul a közösséghez, azzal, amit bele tud tenni. Az erejét, a munkáját, a szolgálatát, az imádságát, a figyelmét, az odaadását. Van aki többel tud hozzájárulni, van, aki kevesebb. A lényeg, hogy ami a mienk, amiből adni tudunk, azt tegyük be a közösbe, jó lélekkel. És éljük át a „kivevésnek” az örömét, ami abból fakad, hogy beletettem a jó szót, a vigaszt, amit tehettem, amit adhattam és amikor én szorulok

vigasra és jó szóra, akkor megkapom. Talán anélkül, hogy kivenném, mert magától megérkezik hozzám, mert így működik a közösség.

Boldog, aki érti ezt. Boldog, aki önként hozzájárul a közösséghez azzal, amit szívvel-lélekkel oda tud adni. És boldog, aki megéli ennek a közösségnek az erejét. Volt már szó sokszor arról, hogy magányos keresztyének nincsenek, és ez igaz is. Már az indulás is közösségről szól. Az indulás is arról szól, hogy megszületik az Isten Fia egy közösségben, családban, elindul, munkálkodik egy közösségben. És az egyház létrejötté is a közösségről szól. Hallottuk: rögtön második helyen ott van, hogy kitartóan részt vettek a közösségben. Együtt éltek át. Együtt imádkoztak. Együtt kaptak áldást.

**3. Kitartóan a kenyér megtörésében.** Ez a harmadik, ami fel van sorolva az igében. Mi is megtörtük tegnap a kenyeret. (Megtörjük ma a kenyeret) Mindig része a református úrvacsorának, hogy a lelkipásztor a kis kenyér darabot kettétöri. Valóban megtörjük a kenyeret. Valóban fontos pillanat az, mert kiabrázolja, elénk adja, hogy ahogy megtöretik a kenyér, úgy töretett meg Krisztus teste a kereszten, úgy halt meg értünk és ahhoz, hogy szét tudjuk osztani, hogy közösségben tudjunk lenni egymással, ahhoz az kell, hogy a kenyeret törjük és adjuk és mindez a közösséget erősítse.

Ha belegondolunk, mindkét sákramentumunk, a keresztség és az úrvacsora furcsa, a mai kívülálló ember számára már idegennek tűnhet. Egy kicsinyke víz. Egy falat kenyér és egy korty bor. S mégis mi tudjuk, hogy benne van az is, amit nem lehet szavakba önteni. Hisz nem foglalható minden szavakba, s amit nem tudunk szavakkal elmondani, azt elmondja a sákramentum, a keresztelés, az úrvacsora, a kenyér megtörése. Mert hiszen úrvacsorához sem lehet, csak közösségben járulni. Legalább két ember kell hozzá. Az egyik, aki adja, a másik, aki veszi. Ketten már tudnak úrvacsorát venni. Egyedül csak kenyeret tud enni az ember, meg bort tud inni. De ha már ketten vannak, ott már lehet úrvacsora, ott már van közösség, ott már át tudjuk élni azt, mit jelent Krisztus befogadása, mit jelent az, hogy odaadta magát értünk, hogy ebből tudunk meríteni.

Ez igazán a közösségünknek az alapja, ez készlet bennünket arra, hogy igenis, hozzuk, amink van és odategyük Isten színe elé, mert azon lesz majd áldás. Csak azon van áldás, amit odaviszünk Isten elé. Engedi, hogy sok mindent megtartsunk magunknak, de áldás, azon lesz, amit elé teszünk le. A kenyér megtörése is pontosan erről az áldásról szól, hogy csak egy falat kenyér és egy korty bor, de milyen nagyra tud növekedni az emberben! Mert növekszik benne a kegyelem, növekszik benne az Isten szeretete, növekszik benne a felszabadultság, hogy megszabadított a bűneimtől, elfogadott engem, szeret és visz előre engem Isten. A kenyér megtörésében benne van az értünk hozott áldozata az Úrnak. A kenyér megtörésében ott van a Krisztussal való kapcsolatunk. A kenyér megtörése érzékenyít bennünket, hogy egy mai kifejezést használjuk, érzékenyít bennünket arra, hogy megértsük, mit tett értünk Krisztus és megértsük azt, aki esetleg szenved mellettünk, s akivel megoszthatjuk a kenyerünket.

**4. Végül azt hallottuk, hogy kitartóan az imádságban.** Az imádság fontos, elengedhetetlen része a közösségi alkalomnak és eseménynek. Divatos „szlogen” a gyülekezethez, egyházhoz nem tartozóknál, hogy imádkozni otthon is tudok. Az igazság az, hogy mindenki tud otthon imádkozni. Sőt, ajánlatos is, hogy otthon is imádkozzon az ember. De az imádság ereje a templomban, a közösségben többszörösen érezhető. Nem véletlen, hogy vannak alkalmak, talán itt is, ahol megfogják egymás kezét és úgy imádkoznak. Mert a közös imádság megsokszorozza az elmondott imádságnak az erejét. Mindenki tudna csak magában, magáért imádkozni, de mennyivel szebb és igazabb az, ha együtt egy szívvel és lélekkel fordulunk Isten felé.

Az imádság közösségi alkalom, és nemcsak a lelkész feladata. A keresztyén ember szent kiváltsága és kötelessége, hogy szóba álljon Istennel, hogy megszólítsa Istent, hogy segítségül hívja Istent. És pontosan az imádság az, ami részünkről a kapcsolódási pont Isten felé. A Biblia valóban minden napi kenyér, megérthetjük belőle Isten szándékait, üzenetét, beavat az ígén keresztül a terveibe Isten, s mi válaszolhatunk neki, mintegy beszélgethetünk vele, az imádság által. Szent kiváltságunk tehát imádkozni

egymásért, imádkozni az Isten országáért, vinni az imádságban is egymást Isten színe elé.

Az imádság pontosan az, amikor vihetem a másikat nemcsak magammal, de vihetem Isten elé, vihetem felfelé is, emelhetem a másikat. S talán azok a legtisztább imádságok, amiket azokért mondunk, akikért senki nem imádkozik. Akik lehet, hogy távol vannak és lehet, hogy soha nem is fogják megtudni, hogy imádkoztunk értük. S hányszor van úgy, hogy mondjuk a bajban lévő ismerősnek, barátunknak, hogy imádkozni fogok érted, s bizonytal meg is tesszük. Mindezt Isten Szentlelke munkálja bennünk. Talán önéből nem lenne elég a kitartásunk, de a Lélek érkezik, s ezt is megadja szent ajándékként.

Születésnapunk van ma- az egyház születésnapja. Kívánom, hogy szülessen meg ennek az ígének a gyümölcse bennünk is és általunk is. Legyen kitartásunk mindezekben: az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. Így legyen, ámen.

**Utóima:** Felséges Istenünk, Élő Jézus Krisztusunk! *Köszönjük neked, hogy a megszólító ige által valóság vagy a mi számunkra. Köszönjük a hit áldásait, hogy megismerhettünk, tudunk értünk hozott áldozatodról. Köszönjük a közösséget, melynek tagjai vagyunk, és köszönjük, hogy most is imádkozhatunk Hozzád, azzal a bizonyossággal, hogy előtted van a mi imádságunk. Segíts megmaradni a veled való közösségben!*

*Ugyanakkor könyörgünk hozzád azokért, akiket szeretünk, a családjukért, a gyülekezetükért. Könyörgünk hozzád azokért, akik most is szenvedésben, betegségben vannak, légy gyógyító Istenük. Eléd hozzuk a gyászolókat, a szegényeket, az üldözötteket. Különösképpen is imádkozunk azokért, akikért senki sem könyörög, hisz Te ott tudsz lenni a legnagyobb mélységekben is. Könyörülj Egyházunkon, nemzetünkön, az egész teremtet világon. Jézus Krisztus nevében kérünk hallgasd meg imádságunkat! Ámen.*